

TÜRK OCAĞI

Ankara
Türk Ocağı
binası

Yusuf Akçura (ikinci başkan), Mehmed Ali Tevfik (genel sekreter) ve Fuad Sabit (sayman) seçildi. Ahmed Ferid Bey'in Millî Meşrutiyet Fırkası'nı kurmak amacıyla ayrılması üzerine başkanlığa Hamdullah Suphi (Tannöver) getirildi (1913). Derneğin amacı 1912 tarihli nizamnâmesinde "Türkler'in ilmi, içtimâî ve iktisadî seviyelerini yükseltmek, Türk dilini geliştirmek ve Türkler'in harsî birliğine ve medenî kemalene çalışmak" şeklinde açıklanıyordu. Ayrıca derneğin siyasetle uğraşmayacağı vurgulanıyordu.

Türk Ocağı, Türk Yurdu Cemiyeti'nin katılımıyla daha da güçlendi. I. Dünya Savaşı'nın sona erdiği 1918 yılında İstanbul'da ve diğer vilâyetlerde otuz beş Türk Ocağı şubesi açılmış bulunuyordu. Türk ocakları bünyesinde Türk Gücü Derneği, Köycüler Cemiyeti, İhtiyat Zâbitleri Teâvün Cemiyeti, Dârülfünun Talebe Cemiyeti gibi dernekler de kuruldu. Ayrıca ocak dergi yayıncılığında başarılı oldu. Bu dergiler içinde Türk Yurdu Cemiyeti tarafından 1911 yılında çıkarılmaya başlanan, Türk ocaklarının kuruluşunun ardından onun yayın organı haline gelen, Türkçülük fikrinin oluşturulması, sistemleştirilmesi ve yaygınlık kazanmasında büyük rol oynayan *Türk Yurdu* dergisi en önemlisiydi. Devrin birçok ilim ve fikir adamı ocak bünyesinde toplandı. Bu aydınlar çalışmalarını Türk milliyetçiliğinin teorisinin kurulması konusunda yoğunlaştırdılar. Türkçülük düşüncesi onların çalışmaları sayesinde dönemin en etkili fikir akımı haline geldi. Ocağın faaliyetlerinin odak noktası, devrin şartları gereği temelde millî duygulardan kaynaklanan milliyetçilik fikrini heyecan ve telkin yoluyla uyandırmak ve canlı tutmaktı. Sistemli faaliyetler çerçevesinde yapılan konferanslar, sohbetler, müsamereler, konserler ve serbest dersler sayesinde ülkede Türkçülük ve Türk

milliyetçiliği bilincine sahip geniş bir kadro ortaya çıktı. Türk ocakları çevresindeki düşünce atmosferi içinde yetişen Türk aydınları, Anadolu'da başlayan Millî Mücadele'de yer alarak yeni Türk Devleti'nin kuruluşunu desteklediler. Başta Mustafa Kemal Paşa olmak üzere Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni kuranlar, yeni rejimin benimsenmesi ve yayılması için Türk ocaklarını dayanılması gereken bir güç olarak gördüler. Devlet desteğiyle ülke çapında teşkilâtlanan Türk ocaklarının şube sayısı 1927'de 257'ye ulaştı. Bu destek sonuçta Cumhuriyet Halk Fırkası ile ocakların bütünleşmesine yol açtı. Siyasal bütünleşmeye paralel şekilde Türk ocaklarının "bütün Türklük" anlayışındaki fikir dönüşüm de resmîleşti. 1927'de toplanan Cumhuriyet Halk Fırkası kurultayında ocağın nizamnâmesi, Türk ocaklarının devlet siyasetinde Cumhuriyet Halk Fırkası ile beraber olduğu ve iştiğal sahasının Türkiye Cumhuriyeti hudutları dahiline münhasır bulunduğu şeklinde değiştirildi. Ayrıca milliyetçilik ilkesi Cumhuriyet Halk Fırkası nizamnâmesine alındı. Cumhuriyet Halk Fırkası'nın 1931'deki kurultayında halkevlerinin kurulması kararlaştırıldı. Bütün derneklerin Cumhuriyet Halk Fırkası içinde eritilmesine yönelik bir program uygulamaya konuldu. Cumhurbaşkanı ve Cumhuriyet Halk Fırkası Genel Başkanı Mustafa Kemal Paşa'nın emriyle 260 şubesi bulunan Türk Ocağı Derneği 10 Nisan 1931'de feshedilerek bütün mal varlığı Cumhuriyet Halk Fırkası'na devredildi. Böylece Türk ocakları Cumhuriyet Halk Fırkası'nın mülkiyetinde halkevlerine dönüştürüldü. Türk Kadınlar Birliği ile mason dernekleri de 1935 yılında lağvedilip mal varlıkları halkevlerine bağışlandı. Cumhuriyet Halk Fırkası'nın ilkeleri doğrultusunda çalışan halkevlerinin bütün il ve ilçelerde şubeleri açıldı. 1940'tan sonra da kırsal kesimde

halk odaları kuruldu. 1932-1950 yılları arasında toplam 478 halkevi ve 4322 halk odası açıldı. Türk milliyetçilerinin entelektüel alanda faaliyet gösterdikleri Türk ocakları ise 10 Mayıs 1949 tarihinde Hamdullah Suphi Tanrıöver başkanlığında yeniden açıldı. Türkiye'nin en uzun ömürlü sivil toplum kuruluşu olan Türk Ocağı temel ilke ve felsefesi doğrultusunda faaliyetlerini halen sürdürmekte ve 2010 yılı itibarıyla yetmiş yedi şubesi bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Türk Ocağı'nın Esas Nizamnâmesi, İstanbul 1328; *Türk Ocağı Yasası*, İstanbul 1927; Yusuf Akçura, *Yeni Türk Devletinin Öncüleri: 1928 Yılı Yazıları* (haz. Nejat Sefercioğlu), Ankara 1981, s. 188-212; Fethi Tevetoğlu, *Hamdullah Suphi Tanrıöver*, Ankara 1986, s. 102-130; İbrahim Karaer, *Türk Ocakları (1912-1931)*, Ankara 1992; Hasan Ferit Cansever, *Türk Ocağı'nın Doğuşundaki Sebepler ve Saikler*, Ankara 1993, s. 8-59; Abdülhak Şinasi Hisar, *Türk Ocağı Hâtıraları*, Ankara 1993, s. 62-103; M. Arai, *Jön Türk Dönemi Türk Milliyetçiliği* (trc. Tansel Demirel), İstanbul 1994, s. 111-127; Yusuf Sarıay, *Türk Milliyetçiliğinin Tarihi Gelişimi ve Türk Ocakları (1912-1931)*, İstanbul 1994; Mehmet Uzun – Yücel Hacıoğlu, *Türk Ocağı Belgesel, Belgeler-Resimler 1912-1994*, Ankara 1994; Yücel Hacıoğlu, *Türk Ocaklarına Dair Bazı Vesikalar: 1912-1995*, Ankara 1995; Yusuf Bayraktutan, *Türk Fikir Tarihinde Modernleşme, Milliyetçilik ve Türk Ocakları (1912-1931)*, Ankara 1996, s. 84-196; Füsün Üstel, *Türk Ocakları 1912-1931: İmparatorluktan Ulus-Devlete Türk Milliyetçiliği*, İstanbul 1997; Çiğdem Balım, "Türk Odjaghi", *El²* (İng.), X, 678.

YUSUF SARINAY

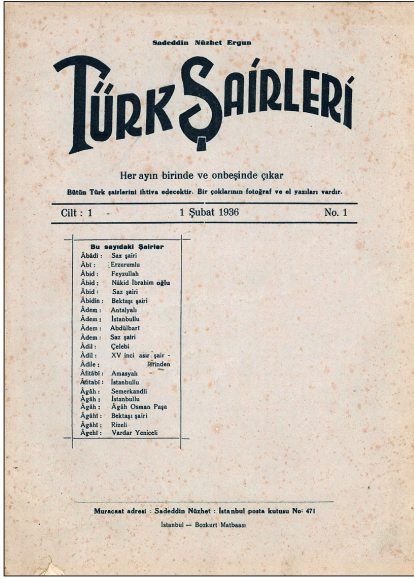
TÜRK ŞAİRLERİ

Sadettin Nüzhet Ergun'un
(ö. 1946)

hazırladığı şairler ansiklopedisi.

1936'da ayda iki defa birer formalık fasiküller halinde yayımlanmaya başlanmış, 1945 yılına kadar ilk üç ciltle IV. cildin iki formasını içine alan doksan sekiz fasikül çıkmıştır. "Âbâdî" (saz şairi) maddesiyle başlayıp "Fâizî (Kafzâde)" maddesine kadar gelen ansiklopedi Sadettin Nüzhet'in 1946'da ölümü üzerine yarım kalmıştır. Yayımları büyük sıkıntılar içinde gerçekleşmiş, müellif hastalığının iyice ilerlediği son yıl içinde matbaa işlerini yeterince takip edememiş, hatta sahipsiz kalan eserin hurda kâğıt olarak bakkallara satıldığı da olmuştur.

I. cildin başında bulunan kısaltmalar cetveli eserin yazma halindeki kaynaklarını da içerir. Kaynakları arasında şuarâ tezkireleri, şiir mecmuaları, divanlarla eş-Şekâ'îku'n-nu'mâniyye ve zeyilleri, Bursa-

Türk Şairleri birinci fasikülünün kapağı

lı Mehmed Tâhir'in *Osmanlı Müellifleri*, İbnülemin Mahmud Kemal'in *Son Asır Türk Şairleri* ve müellifin kendi hazırladığı *Bektaşî Şairleri* gibi biyografi kitapları bulunmaktadır. "Türk Şairleri" başlıklı mukaddimede eserin hazırlanışı ve özellikleri hakkında bilgi verilmektedir. Buna göre daha önceki şair biyografilerinden farklı şekilde, kapsamlı bir hayli geniş tutulan eserde eski ve yeni -yaşayanlar dahil- bütün Türk şairleri yer alacak, eskilerden sadece klasik şairlerle yetinilmeyip abdallar, Hurûfîler, Bektaşîler, Kızılbaşlar gibi muhtelif tasavvuf zümrelerine mensup şairlerle saz şairleri de alınacaktır. Bunlara Çağatay ve Âzerî lehçesiyle şiir yazan önemli şairlerle Türkçe şiirler yazmış bazı yabancı şahsiyetler de eklenecektir. Madde başları belirlenirken sadece estetik değer ölçüsü gözetilmeyecek, manzum eser yazarların birçoğu ansiklopediye girecektir. Şairler için verilen hükümlerde taraf-sız kalmaya çalışılarak bunlar mensup oldukları ekolün estetik anlayışına göre değerlendirilecektir. Eserin bir özelliği de antoloji niteliği taşımasıdır. Biyografisi yazılmış 1074 şairin şiirlerinden verilen örnekler ansiklopedide önemli yer tutmaktadır. Bu şekilde hem şiirlerine bakılarak onların sanattaki durumunun tesbitine imkân hazırlanmış hem de bir Türk şiir antolojisinin ortaya çıkması sağlanmıştır.

Biyografilerde kaynaklardaki bilgilerin aynen aktarılması ve ardından bu bilgile-

rin karşılaştırılarak eleştirilmesi yolu izlenmiş, bazı durumlarda ise sadece bunların aktarılmasıyla yetinilmiştir. Her maddenin sonunda asıl kaynakların kısaltmaları halinde belirtildiği bibliyografyalar vardır. Bir kısım maddelerde şairlerin resmi de konmuştur. Eserin sonuna yüzyıllara, zümrelere, tarikatlara, memleketlere göre hazırlanmış çeşitli dizinler eklenmesi planlanmışsa da gerçekleştirilememiştir.

Türk edebiyatı tarihçiliğinin geleneksel tezkirecilik anlayışından tam kurtulamadığı, henüz ansiklopedik biyografi geleneğinin oluşmadığı bir dönemde hazırlanan eser yarım kalmasına rağmen önemli bir adım sayılmıştır. Hazırlık sırasında eski ve yeni bütün biyografik kaynakların taranması, bunların tenkide tâbi tutulması, ele alınan şairler hakkında değerlendirme yapılırken şahsî duyguların karıştırılmaması gibi bilimsel metotlara uygunluk eseri modern biyografi anlayışına bir hayli yaklaştırmıştır. Bu özellikleriyle devrinde dikkat çekmiş, Ali Nihad Tarlan, Reşat Ekrem Koçu ve İbrahim Alâeddin Gövsâ gibi şahsiyetler tarafından beğenilmiş, ancak yararlanılan kaynaklardaki bilgilerin aynen aktarılması yöntemi eleştirilmiştir. Ansiklopedi maddesi yazımında dil birliğinin ve teknik bütünlüğün sağlanmasını engelleyen bu durum, müellifi dönemin biyografi yazıcılığındaki ortak bir sorunla karşı karşıya bırakmıştır. Bir diğer husus, henüz araştırma alt yapısı tamamlanmamış bir ortamda eserin hazırlık ve yazım yükünü tek bir kişinin üstlenmiş olmasıdır. Maddelerin hacminde müellifin her zaman ölçüyü tutturamamış olması da eserin eleştirilen yanlarından biridir. *Türk Şairleri*, o günden beri ansiklopedi yazarlığında bir hayli ilerleme kaydedilmiş olmasına rağmen hâlâ alanının vazgeçilmez başvuru eserlerinden biridir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnülemin, *Son Asır Türk Şairleri*, s. 1549-1551; M. Behçet Yazar, *Edebiyatçılarımız ve Türk Edebiyatı*, İstanbul 1938, s. 381-389; Muzaffer Gökman - Bedi N. Şehsuvaroğlu, *Sadettin Nühzet Ergun*, İstanbul 1976, s. 6; ayrıca bk. Ali Nihad Tarlan, "Sadettin Nühzet için" (a.e. içinde), s. 7-8; Gülten Okutan, "Ergun, Sadettin Nühzet", *Türk Dünyası Edebiyatçıları Ansiklopedisi*, Ankara 2003, III, 385; Ayşe Âsude Soysal, "Üsküdar'da Mütevazî Bir Cevher: Sadettin Nühzet Ergun", *Üsküdar Sempozyumu II: 12-13 Mart 2004: Bildiriler* (haz. Zekeriya Kurşun v.dğr.), İstanbul 2005, II, 613-617; Mustafa Kara, "Vefatının 60. Yılında Bursalı Bir Derviş Sadettin Nühzet Ergun", *Bursa Araştırmaları Kent Tarihi ve Kültürü Dergisi*, sy. 12, Bursa 2006, s. 7-8; "Ergun, Sadettin Nühzet", *TA*, XV, 305; "Ergun", *İst.A*, IX, 5178-5179; "Türk Şairleri", *TDEA*, VIII, 421.

ÂLİM KAHRAMAN

TÜRK TARİH ENCÜMENİ

(bk. TÂRİH-i OSMÂNÎ ENCÜMENİ).

TÜRK TARİH KURUMU

Türk tarihini araştırmak üzere oluşturulan kurum.

Mustafa Kemal'in emriyle 1931'de Ankara'da kurulmuştur. Mustafa Kemal, özellikle Avrupa devletlerinin ders kitaplarında yer alan Türkler'in ikinci sınıf bir millet olduğu iddialarına ve "barbar" diye nitelendirilerek bir istilâci kavim şeklinde gösterilmesine karşılık Türkler'in dünya tarihinde en eski çağlardan beri gerçek yerinin ve medeniyete ne gibi hizmetlerinin bulunduğu araştırılması gerektiği düşüncesindeydi. 28 Nisan 1930'da bizzat katıldığı Türk ocaklarının altıncı kurultayında direktifleri doğrultusunda Âfet İnan tarafından bir önerge sunuldu ve, "Türk tarih ve medeniyetini ilmi surette tetkik etmek için hususi ve dâimî bir heyetin teşkiline karar verilmesini ve bu heyetin âzasını seçmek salâhiyetinin merkez heyetine bırakılmasını teklif ederiz" denildi. Teklif Sadri Maksudi (Arsal) ve Reşid Galip tarafından da desteklendi. Aynı gün kurultayda yapılan görüşme sonunda Türk Ocakları Kanunu'na 84. madde olarak "Merkez heyeti, Türk tarihi ve medeniyetini ilmi bir surette tetkik ve tettebu eylemek vazifesiyle mükellef olmak üzere bir Türk tarihi tetkik heyeti teşkil eder" şeklinde bir madde eklendi. Bu karar çerçevesinde on altı üyeden meydana gelen Türk tarihi tetkik heyeti teşkil edildi, heyet ilk toplantısını 4 Haziran 1930 tarihinde yaptı. Heyetin adı bizzat Atatürk tarafından konuldu. Heyette Tefvik (Bıyıklıoğlu) başkan, Yusuf Akçura ile Sâmih Rifat başkan vekili, Reşid Galip genel sekreter olarak yer aldı. Üyeler, Âfet İnan, İsmail Hakkı (Uzunçarşılı), Hamit Zübeyir (Koşay), Halil Ethem (Eldem), Ragıp Hulûsî, Reşid Saffet (Atabinen), Zakir Kadiri (Ugan), Sadri Maksudi (Arsal), Mesaroş (Ankara Etnografya Müzesi uzmanı), Mükrimin Halil (Yinanç), Vâsif Çınar ve Yusuf Ziya'dan (Özer) meydana geliyordu. Bu heyetin en önemli yayını *Türk Tarihinin Ana Hatları* isimli dizi eserdir.

Türk Tarih Kurumu, daha önce kurulan Târîh-i Osmânî Encümeni ve Türk Tarih Encümeni'nin bir ölçüde yeni şekliydi. 12 Mart 1931 tarihinde Türk ocaklarını kapatma kararı alınca 15 Nisan 1931'de